

Nr. 148. Landstingets Forhandlinger.
 2345. **1ste Beh. af Lovf. om de**
 nu dog ikke har til Hensigt at lade Skat-
 kassen have Fordel af den nye Ordning —
 og det er fra alle Sider udtalt, at man ikke
 har dette til Hensigt — vil da ikke det Na-
 turlige være, at man, naar man skrider til at
 inddrage de geistlige Midler under den lov-
 givende Magts Myndighed, da deraf danner
 en Fond, der optager samtlige Indtægter, og
 paa den anden Side optager samtlige Udgifter,
 derunder indbefattet Indtægterne fra Bispe-
 tienden og Udgifterne til Biskoppernes Løn-
 ning? Det forekommer mig, at det maatte
 være det Simpleste og Naturligste. Man
 har da Regnskabet over disse Indtægter og
 Udgifter samlet paa eet Sted og en let Bet-
 ledning til, hvor vidt man kan gaa i Udgifter
 i Aaledning af Geistligheden. Man opnaar
 derved ogsaa en anden Fordel. Det kan jo
 ikke betvivles, at Geistligheden, som nu ser,
 hvorledes Rigsdagen ofte har temmelig stor
 Vanfælselighed ved at komme til Beslutning an-
 gaaende Lønningslove, maasse kunde antage,
 at Rigsdagen kunde faa samme Vanfælselighed
 ved at komme til en Beslutning angaaende de
 geistlige Lønningslove, og den vilde da vistnok
 forestille sig, at Vanfælselighederne dog ialfald
 kunde blive noget mindre, dersom Midlerne
 inddroges i en Fond. Men kan let tænke
 sig en saadan Forestilling. Tager jeg ikke
 fejl, tror jeg ogsaa, at det vilde glide lettere,
 dersom man lod Indtægterne indflyde i en
 Fond og afholdt Udgifterne deraf. Maasse
 vilde en saadan Ordning ogsaa for Ministerens
 Bedkommende væsentlig bidrage til at berolige
 med Hensyn til Fremtiden, og maasse kunde
 det noget forsone Ministeren med den totale
 Omvæltning, over hvilken han klagede, idet
 det saa blev muligt at holde de til Geist-
 ligheden henlagte Midler under samme
 Indflydelse og Kontrol, som nu finder
 Sted med de andre Institutioner under Mi-
 nisteriet for Kirke og Undervisningsvæsenet.
 — Jeg omtalte for et Dieblit siden, at
 man ved at behandle dette Lovforslag var
 gaaet noget videre, end jeg antager, at man under

64de Møde. Ordentlig Samling 1870—71.
 2346
 andre Omstændigheder vilde have gjort, men
 jeg skal indrømme, at man ogsaa i nogle
 Tilfælde er gaaet videre, end jeg kan finde
 forklarligt af Hensyn til Spørgsmaalet om
 Giendomsretten. Saaledes vil jeg fremhæve
 sidste Stykke af § 2, hvor det hedder: „Senest
 tre Aar efter, at denne Lov er traadt i Kraft,
 har Finansministeren for Rigsdagen at
 fremlægge Forslag til Lov om, paa hvilke
 Betingelser det skal være samtlige Tiende-
 ydere tilladt at afløse Præstetienden osv.“
 Denne Tilføining til § 2 minder mig om et
 andet Lovforslag, som vi have liggende for
 Rigsdagen i dette Dieblit, nemlig Lovforslaget
 om Afløsning af de kontraktmæssige Afgifter
 til Statskassen. Jeg kan ikke billige, at
 man under en Lov som denne har villet ind-
 drage en tilfattet Konvertering af Tiender, og
 sandsynligvis en Konvertering i Henhold til
 det omtalte Lovforslag. Vil man inddrage
 saadanne Ting under Loven, maa man nød-
 vendigvis i høi Grad vanfælseliggjøre enhver
 Ordning. Jeg vil derfor ialfald holde paa,
 at den Slags fideordnede Hensyn, som jeg
 her har tilladt mig at anføre et Exempel
 paa, ubetinget bliver holdt borte. — Men
 dersom man nu kunde gaa ind paa at ind-
 drage de til Geistlighedens Lønning henlagte
 Midler i en Fond, tror jeg, at en væsentlig
 Hindring for Sagens Ordning derved vilde
 være fjernet. Jeg skal ikke indlade mig nær-
 mere paa en Undersøgelse af, hvilke Enkelt-
 heder i det foreliggende Lovforslag der mül-
 ligtvis kunde trænge til nogen Forandring,
 men jeg kunde ønske en Udtalelse af den høi-
 ærede Minister om, hvorvidt han vilde finde
 sig ialfald nogenlunde beroliget ved et For-
 slag, der i sine Hovedtræk faldt sammen med
 det os fra Folkethinget oversendte, naar det
 undergik den Forandring, at de til Geistlig-
 hedens Lønning henlagte Midler inddroges
 under en Fond, der havde at overtage de
 tilsvarende Udgifter.

Ogenbøll: Det ærede Medlem, der nu